

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého, PhD., a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Olgy Stránské ve věci

žalobkyně: **E. H.**
bytem X
zastoupena advokátem Mgr. Pavlem Bobkem
sídlem Muchova 223/9, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 3. 2016, sp. zn. SZ 016638/2016/KUSK REG/Vo, č. j. 046654/2016/KUSK,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odeslanou dne 31. 5. 2016, domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 3. 2016, sp. zn. SZ 016638/2016/KUSK REG/Vo, č. j. 046654/2016/KUSK (dále jen „napadené rozhodnutí“). Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí

Městského úřadu Brandýs nad Labem – Stará Boleslav, odboru stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“), ze dne 3. 11. 2015, sp. zn. Výst. 047254/2013/JJ, č. j. 062230/2015. Stavební úřad tímto rozhodnutím nařídil žalobkyni podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 39/2015 Sb. (dále jen „stavební zákon“), aby odstranila stavbu kůlny a přístřešku u rodinného domu č. p. x na pozemku p. č. x v katastrálním území a obci V. (dále jen „stavba“), což odůvodnil tím, že stavba byla realizována bez stavebního povolení a řízení o žádosti žalobkyně o její dodatečné povolení bylo v důsledku nepředložení nezbytných podkladů pravomocně zastaveno.

2. Žalobkyně rekapituluje, že na svém pozemku realizovala stavbu, přičemž v té době nevěděla, že k její realizaci je třeba povolení. Po zahájení řízení o odstranění stavby se snažila své pochybení zhojit a požádala o dodatečné povolení stavby a v rámci něj o povolení výjimky. V řízení o odstranění stavby a v řízení o povolení výjimky byla právně zastoupena advokátem, v řízení o dodatečném povolení stavby však nikoliv. Poté, co odvolací orgán uzavřel, že v daném případě není výjimky třeba, bylo řízení o výjimce zastaveno. V návaznosti na to však stavební úřad již bez opakovaného vyrozumění žalobkyně bez dalšího pokračoval v přerušném řízení o dodatečném povolení stavby a řízení zastavil s odkazem na neodstranění vad žádosti, na které žalobkyni upozornil již v druhé polovině roku 2013. Proti tomuto usnesení se žalobkyně, která nebyla zastoupena, neodvolala. Odvolala se až proti následnému rozhodnutí o odstranění stavby. S ohledem na tento průběh řízení žalobkyně zdůrazňuje potřebu nahlížet na komplex těchto tří řízení jako na celek.
3. Žalobkyně tak napadá procesní vady v řízeních předcházejících vydání napadeného rozhodnutí. Nejprve namítá, že ač byla zastupována advokátem, nebyla v řízení řádným způsobem vyrozumívána, což ji poškodilo na jejích procesních právech. Dále stavebnímu úřadu vytýká, že pokračoval v jednotlivých řízeních, aniž by o tom v souladu s požadavkem ustanovení § 65 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) vyrozuměl účastníky. S ohledem na povinnost správního orgánu postupovat s procesní opatrností (zejména když mu v tom nic nebrání) měl stavební úřad při odstupu více než dvou let žalobkyni o pokračování v řízení vyrozumět a měl ji také opětovně vyzvat k doplnění její žádosti. Třetím argumentem je tvrzení žalobkyně, že k vydání rozhodnutí o odstranění stavby došlo v důsledku přílišné striktnosti a formálnosti úředního postupu, k čemuž nebylo nejmenšího důvodu a bylo to zcela nadbytečné, jak žalobkyně doložila v následné žádosti o dodatečné povolení stavby podané dne 4. 4. 2016, k níž byly přiloženy všechny požadované a potřebné přílohy a kladná vyjádření dotčených orgánů. Toto rozhodnutí tak podle žalobkyně zcela nevhodně a bez zohlednění faktické existence stavby zasahuje do poklidného výkonu jejích majetkových, rodinných a osobnostních práv, a není důvodu je proto ponechat v platnosti. Posledním argumentem je pak námitka nerespektování ustanovení § 2 odst. 3 a 4 a § 5 správního řádu, které vyžadují, aby správní orgán šetřil oprávněné zájmy osob, jichž se jeho činnost dotýká, usiloval v souladu s povahou projednávané věci o smírné odstranění rozporů a řešení volil tak, aby odpovídalo okolnostem případu. Za tímto účelem mohl žalovaný jako každý správní orgán uplatnit své správní uvážení, jímž mohl literu zákona při dodržení zákonných mezí zmírnit. To však žalovaný neučinil.
4. Žalovaný ve vyjádření nesouhlasil s tím, že by bylo možné v řízení o žalobě proti rozhodnutí o odstranění stavby zkoumat postup správních orgánů v souvisejících řízeních

o výjimce z odstupových vzdáleností a o dodatečném povolení stavby, neboť přezkoumání tohoto postupu v již pravomocně ukončených řízeních nebylo ani předmětem odvolacího řízení. Pokud žalobkyně namítá, že nebyla v řízení řádně vyrozumívána, žalovaný připomenul, že již v napadeném rozhodnutí uznal, že stavební úřad doručoval prvoinstanční rozhodnutí chybně přímo žalobkyni, ačkoliv v řízení o povolení výjimky předložila plnou moc pro advokáta zmocňující jej i pro řízení o odstranění stavby. Současně však ze správního spisu není jasné a ani žalobkyně to v odvolání nekonkretizovala, jaká konkrétní újma jí v důsledku tohoto postupu měla být způsobena. Její odvolání podané advokátem, který se podle jeho obsahu s prvoinstančním rozhodnutím zjevně seznámil, žalovaný řádně projednal. Není ani patrné, že by byl zástupci žalobkyně odepřen přístup do spisu či jiné procesní úkony. Pokud žalobkyně namítá nedostatek vyrozumění o pokračování v řízení, žalovaný odkazuje na text opatření stavebního úřadu ze dne 30. 9. 2013, v němž byli účastníci řízení výslovně poučeni o tom, že po ukončení řízení o dodatečném povolení stavby bude stavební úřad pokračovat v řízení o odstranění stavby. S takovým postupem ostatně počítá i ustanovení § 129 stavebního zákona, přičemž § 192 odst. 1 stavebního zákona odkazuje na použití správního řádu pouze tehdy, nestanoví-li stavební zákon jinak. Námitky žalobkyně proti přílišné striktnosti a formálnosti úředního postupu v dané věci žalovaný označil za subjektivní názor žalobkyně, s nímž nesouhlasí. K dodržení základních zásad správního řízení pak žalovaný odkázal taktéž na ustanovení § 129 stavebního zákona, který jasně stanoví, že pokud nelegální stavba není dodatečně povolena, je stavební úřad povinen nařídit její odstranění. Oprávněné zájmy žalobkyně byly dostatečně šetřeny tím, že měla možnost požádat o dodatečné povolení stavby. Povaha věci v dané situaci nicméně neumožňovala jakékoliv smírné řešení. Pokud jde o žádost žalobkyně o dodatečné povolení stavby ze dne 4. 4. 2016, stavební úřad řízení o ní zastavil, toto usnesení však žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 8. 2016 zrušil a věc stavebnímu úřadu vrátil k novému projednání. Tvrzení žalobkyně, že vydání dodatečného povolení stavby nic nebrání, je tedy předčasné a spekulativní. Žalovaný z uvedených důvodů navrhl zamítnutí žaloby.

5. K vyjádření žalovaného žalobkyně v replice pouze konstatovala svůj nesouhlas a uvedla, že porušením procesních práv má na mysli nejenom absenci doručování zástupci žalobkyně, nýbrž i další výtky směřující k porušení ustanovení správního řádu, které uvádí.
6. Poté, co soud ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobkyně doručeno dne 31. 3. 2016) a osobou k tomu oprávněnou a že je soudem věcně a místně příslušným, posoudil žalobu v rozsahu řádně uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že v návaznosti na předchozí podnět stavební úřad oznámením ze dne 30. 9. 2013 zahájil v reakci na zjištění z kontrolní prohlídky uskutečněné dne 26. 9. 2013 řízení o odstranění nepovolené stavby podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona a současně toto řízení přerušil z důvodu podané žádosti o dodatečné povolení stavby. V tomto oznámení o zahájení řízení o odstranění stavby spojeném s usnesením o přerušení tohoto řízení byla v rámci závěrečného poučení žalobkyně informována, že stavební úřad bude v řízení o odstranění stavby pokračovat po ukončení řízení o dodatečném povolení stavby s tím, že toto řízení zastaví, bude-li stavba dodatečně povolena. Žalobkyně totiž požádala dne 30. 9. 2013 o dodatečné povolení stavby, k vyplněnému formuláři žádosti ovšem nedoložila jakékoliv podklady. Usnesením

ze dne 30. 9. 2013 ji proto stavební úřad současně vyzval, aby nejpozději do 31. 12. 2013 žádost doplnila o povolení výjimky z ustanovení § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“), o projektovou dokumentaci ke stavebnímu povolení ve trojím vyhotovení, o vyjádření obce Veleň a o komplexní stanovisko Městského úřadu Brandýs nad Labem – Stará Boleslav, odboru územního rozvoje, (dále jen „městský úřad“) z hlediska památkové péče a územního plánování. Současně stavební úřad řízení o dodatečném povolení stavby přerušil.

8. Teprve dne 18. 12. 2013 žalobkyně požádala o povolení výjimky z ustanovení § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Toto řízení bylo po zrušení předchozího částečně vyhovujícího rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 29. 8. 2014 rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 1. 2015 zastaveno, a to rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 28. 4. 2015 s tím, že s ohledem na závazný názor odvolacího orgánu lze v daném případě stavbu umístit ve smyslu § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb. až na hranici pozemku. Toto rozhodnutí již odvoláním nebylo napadeno a nabylo právní moci dne 4. 8. 2015.
9. Následně dne 6. 8. 2015 vydal stavební úřad usnesení, jímž řízení o dodatečném povolení stavby zastavil s odůvodněním, že žalobkyně neodstranila vady žádosti bránící jejímu projednání v podobě chybějící projektové dokumentace, vyjádření obce Veleň a komplexního stanoviska městského úřadu. Toto usnesení žalobkyně převzala dne 14. 8. 2015 a odvolání proti němu nepodala, nabylo tak právní moci dne 1. 9. 2015.
10. Žalobkyně dne 20. 6. 2014 vystavila generální plnou moci pro advokáta, který ji dne 22. 7. 2014 zaslal stavebnímu úřadu a současně oznámil převzetí zastoupení žalobkyně ve dvou řízeních označených příslušnými spisovými značkami, které odpovídaly řízení o odstranění stavby a řízení o povolení výjimky z ustanovení § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb.
11. Rozhodnutím ze dne 3. 11. 2015 stavební úřad nařídil odstranění stavby, neboť řízení o dodatečném povolení stavby bylo z důvodu pasivity žalobkyně, která nepředložila požadované podklady ani nepožádala o prodloužení lhůty, zastaveno. Proto tomuto rozhodnutí se žalobkyně zastoupená advokátem odvolala s argumentací obdobnou žalobní argumentaci a současně avizovala, že podá novou žádost o dodatečné povolení stavby.
12. Žalovaný však napadeným rozhodnutím ze dne 22. 3. 2016 rozhodnutí stavebního úřadu o odstranění stavby potvrdil a odvolání žalobkyně zamítl. V odůvodnění žalovaný uvedl, že došlo k procesní chybě, neboť rozhodnutí o odstranění stavby nemělo být zasíláno žalobkyni, nýbrž s ohledem na předloženou plnou moc jejímu zástupci. Toto pochybení však nijak nezasáhlo do jejích práv, neboť zástupci žalobkyně nebylo odepřeno nahlížení do spisu, s rozhodnutím se zjevně seznámil a jím podané odvolání bylo věcně projednáno. Pokud jde o vyrozumění o pokračování v řízení o odstranění stavby, toho se žalobkyni dostalo již v oznámení ze dne 30. 9. 2013, kde byla žalobkyně informována, že stavební úřad bude v řízení o odstranění stavby pokračovat po ukončení řízení o dodatečném povolení stavby, což plyne i z ustanovení § 129 stavebního zákona, které se ve smyslu § 192 odst. 1 stavebního zákona užije přednostně před správním řádem. K namítaným pochybením v řízení o dodatečném povolení stavby žalovaný konstatoval, že uvedené řízení již bylo zastaveno a žalobkyně se proti příslušnému usnesení neodvolala, takže jej akceptovala jako zákonné a správné. Není patrné ani to, že by po změně názoru v dané věci iniciovala přezkumné řízení. Úvahu o možném dodatečném povolení stavby na

základě nově podané žádosti pak žalovaný označil za spekulativní.

13. Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.
14. Podle § 129 odst. 2 stavebního zákona stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby uvedené v odstavci 1 písm. b). V oznámení zahájení řízení vlastníka nebo stavebníka poučí o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby. Byla-li žádost o dodatečné povolení podána před zahájením řízení o odstranění stavby, má se za to, že byla podána v okamžiku zahájení řízení o odstranění stavby. Pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti. Jde-li o stavbu vyžadující stavební povolení, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o stavební povolení. Jde-li o stavbu vyžadující ohlášení, žadatel předloží podklady předepsané k ohlášení. Jde-li o stavbu vyžadující pouze územní rozhodnutí, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o územní rozhodnutí. V řízení o dodatečném povolení stavby stavební úřad postupuje přiměřeně podle § 90 a § 110 až 115; ohledání na místě je povinné. Účastníky řízení o dodatečném povolení stavby jsou osoby uvedené v § 109, a pokud je v řízení posuzováno umístění stavby nebo změna oproti územnímu rozhodnutí, rovněž osoby uvedené v § 85. Na uplatňování námitek účastníků řízení o dodatečném povolení stavby se obdobně použijí ustanovení o uplatňování námitek v územním a stavebním řízení.
15. Podle § 192 odst. 1 stavebního zákona se na postupy a řízení použijí ustanovení správního řádu, pokud tento zákon nestanoví jinak.
16. Z uvedené právní úpravy vyplývá, že na rozdíl od dřívější právní úpravy obsažené ve stavebním zákoně z roku 1976, dodatečné povolení stavby není nedílnou součástí řízení o odstranění tzv. černé stavby, nýbrž rozhoduje se o něm v samostatném řízení zahajovaném k žádosti vlastníka stavby či jejího stavebníka. Stavební zákon pouze stanoví, že po dobu řízení o dodatečném povolení stavby je stavební úřad povinen řízení o odstranění stavby přerušit, přičemž na výsledku tohoto řízení závisí v podstatné míře i výsledek řízení o odstranění černé stavby. Je-li „černá“ stavba po unesení důkazního břemene žadatele k otázkám uvedeným v § 129 odst. 3 stavebního zákona dodatečně povolena, musí stavební úřad řízení o odstranění stavby (zahajované z moci úřední) bez dalšího zastavit. Pokud naopak z libovolného důvodu k dodatečnému povolení stavby nedojde (a jedná se vskutku o „černou“ stavbu), stavební úřad je podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona povinen nařídít odstranění stavby. Řízení o dodatečném povolení stavby je tak sice s řízení o odstranění stavby úzce provázáno, stále se však jedná o samostatné řízení.
17. V dané věci je mezi účastníky nesporné, že stavba má povahu „černé“ stavby, tj. že byla provedena bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem (zde patrně bez územního souhlasu a ohlášení stavby). Současně soud v předloženém správním spise ověřil, že stavba skutečně nebyla dodatečně povolena. Usnesení o zastavení řízení o dodatečném povolení stavby bylo řádně doručeno žalobkyni, ta se proti němu včas neodvolala, a tak nabylo právní moci ještě před vydáním rozhodnutí o odstranění stavby. K žalobnímu bodu namítajícímu, že snad žalobkyně byla zastoupena i v řízení o dodatečném povolení stavby advokátem, jemuž usnesení o zastavení řízení doručeno nebylo, soud konstatuje, že není důvodný. Z výslovného označení řízení, v nichž

advokát převzal právní zastoupení žalobkyně, *a contrario* vyplývá, že v řízení o dodatečném povolení stavby ji nezastupoval. Případná skutečnost, že žalobkyně nedostatečně informovala svého zástupce o všech řízeních, jež jsou v souvislosti se spornou stavbou vedena, popř. že tento zástupce se nedostatečně zorientoval ve správním spise, jde k tíži žalobkyně.

18. Soud tedy konstatuje, že nejen žalovaný, ale ani soud se již nemůže zabývat případnými vadami tohoto pravomocně skončeného řízení. Pokud by žalobkyně na zastavení řízení o dodatečném povolení stavby reagovala odvoláním a se svými argumenty by neuspěla, měla by k dispozici správní žalobu, v níž by příslušné argumenty mohla uplatnit. To však neučinila a vlastní pasivitou se připravila o možnost uvedené námitky proti rozhodnutí vydanému v řízení o dodatečném povolení stavby vznést. V tomto řízení se proto soud může již zabývat pouze vadami řízení o odstranění stavby. Proto žalobní body namítající, že žalobkyně měla být v řízení o dodatečném povolení stavby po zastavení řízení o udělení výjimky z ustanovení § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb. znovu vyzvána k doplnění chybějících podkladů k její žádosti, popř. že měla být alespoň vyrozuměna o tom, že v řízení o dodatečném povolení stavby se pokračuje, nejsou v tuto chvíli již relevantní.
19. Po pravomocném skončení řízení o dodatečném povolení stavby pak již právní úprava nedávala stavebnímu úřadu prostor pro jinou možnost, než nařídít odstranění stavby. Pokud v této souvislosti žalobkyně namítá, že je tím nedůvodně zasahováno do její majetkové sféry a jejích rodinných a osobnostních práv, zcela opomíjí, že to je zákonem předvídaný důsledek její protiprávní stavební činnosti (jedná se o stavbu nepovolenou), jehož si měla být v souladu se zásadou *ignorantia iuris non excusat* (neznalost zákona neomlouvá) předem vědoma. Zákon přesto i v případech „černých“ staveb jejich zachování umožňuje, předpokládá to však procesní aktivitu vlastníka, resp. stavebníka takové stavby. I zde však žalobkyně zůstávala ve značné míře pasivní (např. žádost o povolení výjimky podala až ke konci lhůty poskytnuté stavebním úřadem, ostatní náležitosti žádosti pak vůbec nepředložila). Svou pasivitou a tedy postupem v rozporu se zásadou, podle níž právo náleží bdělým (*vigilantibus iura scripta sunt*), si způsobila uvedený následek v podobě povinnosti odstranit nepovolenou stavbu. I tento žalobní bod nemůže obstát.
20. Pokud žalobkyně namítá, že nebyla vyrozuměna o pokračování v řízení o odstranění stavby poté, co bylo pravomocně zastaveno řízení o dodatečném povolení stavby, soud má v této věci za to, že tato procesní vada nemohla mít na výsledek řízení vliv. S argumentací žalovaného se soud neztotožňuje v tom směru, že by snad stavební zákon povinnost stavebního úřadu vyrozumět účastníky řízení o pokračování v řízení oznámením podle § 65 odst. 2 věty poslední správního řádu vylučoval. Nic takového z ustanovení § 129 stavebního zákona neplyne. Mlčení stavebního zákona v dané otázce také není argumentem pro popření odkazu § 192 odst. 1 stavebního zákona na podpůrnou aplikaci správního řádu, naopak absence výslovné úpravy dané otázky ve stavebním zákoně k použití správního řádu přímo nabádá. Postupu podle § 65 odst. 2 věty poslední správního řádu nebrání ani povaha řízení o odstranění stavby. I kdyby však došlo k vyrozumění žalobkyně, nic by se na dané situaci nezměnilo. Stavební úřad totiž v situaci, kdy bylo již pravomocně skončeno řízení o dodatečném povolení stavby, aniž by stavba byla povolena, neměl jinou možnost, než odstranění stavby nařídít postupem podle § 129 odst. 1 stavebního zákona. Ostatně novou žádost o dodatečné povolení stavby žalobkyně nepodala ani v reakci na rozhodnutí o odstranění stavby. V odvolacím řízení žalobkyně mohla na podání nové žádosti o dodatečné povolení stavby poukazovat jako na okolnost, kterou

nemohla ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu uplatnit dříve (právě s ohledem na chybějící vyrozumění o pokračování v řízení o odstranění stavby). Žalobkyně však takovou žádost podala až po skončení odvolacího řízení.

21. Důvodným soud neshledává ani obecně tvrzené porušení základních zásad správního řízení. V situaci, kdy žalobkyně zůstala prakticky pasivní, resp. svou aktivitu minimalizovala a reagovala opožděně, „smírné“ řešení již nebylo možné. Žalobkyně nevyužila možnosti, kterou jí právní řád k ochraně jejích oprávněných zájmů nabízel, a jiné zákonné řešení se za daného stavu věci již nenabízelo. I kdyby se soud domníval, že žalobkyně mohla být v řízení o dodatečném povolení stavby ještě upozorněna na to, že požadované náležitosti žádosti ve stanovené lhůtě (a ani rok a půl po jejím uplynutí) dosud nedoložila, neboť např. stavební dokumentace byla co do svého obsahu závislá na podobě případně získané výjimky z ustanovení § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb., v situaci, kdy již dané řízení bylo pravomocně ukončeno, mu zákon nedává možnost danou otázku otevřít. Pokud dále žalobkyně naznačuje případnou podjatost oprávněné úřední osoby, tu nikdy předtím v řízení nenamítala, přičemž soud ani nemá za to, že by ji bylo možné dovodit z případného striktně formálního postupu v řízení bez dalších indicí skutečně individuální povahy takového postupu stavebního úřadu. Musela by totiž být vyloučena možnost, že se např. jedná o obecnou praxi dané úřední osoby ve vztahu ke všem případům nepovolených staveb apod. Nehledě na to, případné pochybení stavebního úřadu měl možnost napravit odvolací orgán, vůči jehož pracovníkům žalobkyně podezření z podjatosti nevyslovuje.
22. Poslední žalobní bod poukazující na žádost o dodatečné povolení stavby podanou dne 4. 4. 2016 se pak dovolává okolnosti, k níž soud není oprávněn přihlížet. Jak již soud uvedl, podle § 75 odst. 1 s. ř. s. je povinen vycházet ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí, tj. ke dni 22. 3. 2016. Stěží totiž lze žalovanému či stavebnímu úřadu vytýkat, že nepřihlédl k okolnosti, která v době jejich rozhodování ještě ani nenastala. Žalobkyně sice v odvolání podání nové žádosti o dodatečné povolení stavby avizovala, opět však zůstala pasivní a uvedený krok učinila až po vydání napadeného rozhodnutí, tedy pozdě.
23. Protože soud neshledal žádný ze žalobních bodů důvodným, rozhodl o zamítnutí žaloby (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
24. O náhradě nákladů řízení účastníků rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovaný, který byl ve věci úspěšný, vznik nákladů řízení o žalobě netvrdil ani ze soudního spisu neplyne, že by mu nějaké náklady nad rámec jeho běžné činnosti vznikly.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. května 2018

JUDr. Milan Podhrázký, PhD., v. r.
předseda senátu